

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELATIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: departament@gov.ro

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/2326

Nr. 3235/2026

23-03-2026

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 19 martie 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru completarea art. 80 din Legea nr.36/1995 a notarilor publici și a activității notariale (Bp.544/2025, Plx. 92/2026);*
2. *Propunerea legislativă privind declarația fiscală unică pentru societățile comerciale și întreprinderile mici și mijlocii (IMM) (Bp. 493/2025, Plx. 23/2026);*
3. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare (Bp.675/2025, L 41/2026);*
4. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp.606/2025, Plx. 112/2026);*
5. *Proiectul de lege pentru instituirea zilei de 29 decembrie ca Ziua Națională de Comemorare a Victimelor Legionarilor (Bp. 659/2025, Plx. 129/2026);*
6. *Propunerea legislativă pentru instituirea zilei de 8 iunie ca "Ziua cinematografiei românești" (Bp. 747/2025, L 85/2026).*

Totodată, vă transmitem atașat, în copie, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la *propunerea legislativă pentru completarea art. 279 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal (Bp. 642/2025) și la propunerea legislativă privind protecția profesională și stimularea stabilității personalului din Ministerul Educației (Bp. 743/2025).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

~~SECRETAR DE STAT~~

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind declarația fiscală unică pentru societățile comerciale și întreprinderile mici și mijlocii (IMM)*, inițiată de doamna deputat POT Gabriela Porumboiu împreună cu un grup de parlamentari POT, SOS, neafiliați și independenți (**Bp. 493/2025, Plx. 23/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare instituirea unei *Declarații fiscale unice* pentru societățile comerciale și întreprinderile mici și mijlocii (IMM), respectiv un document fiscal electronic prin care contribuabilii declară, într-un format unificat, toate impozitele, taxele și contribuțiile datorate.

II. Observații

1. Subliniem că la lit.a) a art.3 din inițiativa legislativă se definește declarația fiscală unică ca reprezentând documentul fiscal electronic prin care contribuabilii declară, într-un format unificat, toate impozitele,

taxele și contribuțiile datorate, iar la alin.(1) al art. 4 se prevede că declarația fiscală unică include informații referitoare la:

- a) impozitul pe profit sau pe veniturile microîntreprinderilor;
- b) TVA și alte taxe indirecte;
- c) contribuțiile sociale datorate;
- d) impozitul pe dividende și alte forme de distribuire a profitului;
- e) accize și alte impozite speciale, după caz;
- f) impozite și taxe locale.

Având în vedere cele de mai sus, precizăm că nu se înțelege intenția de reglementare, respectiv dacă în declarația fiscală unică ar trebui declarate toate impozitele, taxele și contribuțiile datorate, așa cum reiese din prevederile lit.a) a art.3 în cauză, sau numai cele prevăzute la alin.(1) al art.4.

Menționăm că obligațiile declarative ale persoanelor juridice sunt determinate de activitatea desfășurată (categorii de impozite, taxe și contribuții pe care le datorează potrivit legii) și perioada fiscală stabilită prin lege, astfel că mecanismele de declarare (și de plată) sunt reglementate diferit în funcție de aceste elemente.

2. Având în vedere prevederile *Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, menționăm următoarele:

- a) Din perspectiva impozitului pe profit

Impozitul pe profit este reglementat de Titlul II – *Impozitul pe profit* din *Legea nr. 227/2015* (în continuare *Codul fiscal*), care stabilește termenele de declarare și plată a impozitului pe profit pentru perioada impozabilă stabilită potrivit aceluiași titlu.

Totodată, precizăm că, la alin.(1) al art. 4, nu sunt menționate impozitul suplimentar și impozitul pe construcții.

În ceea ce privește dispozițiile alin. (4) al art.11 „(4) *Dispozițiile contrare prezentei legi se abrogă*”, precizăm că adoptarea unor astfel de prevederi ar avea ca efect practic abrogarea unui număr mare de articole din *Codul fiscal*, precum și modificarea altor articole ale căror dispoziții intră în corelație cu cele abrogate.

- b) Din perspectiva TVA

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată (TVA), precizăm că aceasta este un impozit indirect care se aplică în toate statele membre, conform regulilor stabilite de *Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată* (în continuare *Directiva TVA*).

Legislația națională în domeniul TVA, în speță Titlul VII – *Taxa pe valoarea adăugată*, reprezintă transpunerea *Directivei TVA* (art.334 din *Codul fiscal*).

Astfel, la art.323 din *Codul fiscal* este reglementat decontul de TVA care reprezintă, în esență, un instrument pentru declararea și calculul TVA conform regulilor și termenelor stabilite prin *Codul fiscal*.

Decontul de TVA (formularul 300) a fost implementat în legislația națională în domeniul TVA ca urmare a prevederilor din *Directiva TVA* care instituie această obligație (art.250 și următoarele din directivă).

Menționăm că, în conformitate cu regulile generale de impozitare, persoana impozabilă înregistrată în scopuri de TVA trebuie să plătească la bugetul de stat diferența dintre suma taxei colectate de la clienții săi și taxa deductibilă aferentă achizițiilor (supuse taxei).

Așadar, prin decontul de TVA persoana impozabilă efectuează regularizările de taxă între TVA colectată și cea deductibilă, în scopul stabilirii soldului taxei de plată sau a soldului sumei negative a taxei.

De asemenea, ca urmare a acestui mecanism de regularizare a taxei prin decont, în majoritatea cazurilor, taxa colectată de o persoană impozabilă este mai mare decât taxa de plată la bugetul de stat. Cu toate acestea, în funcție de natura operațiunilor efectuate într-o anumită perioadă sau în perioadele de investiții, pot exista și cazuri în care persoana impozabilă să nu fie în situația plății TVA la bugetul de stat, ci de rambursare a taxei.

În altă ordine de idei, arătăm că decontul de TVA se depune la organul fiscal competent (pentru fiecare perioadă fiscală de raportare) doar de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, nu și de către persoanele impozabile care aplică regimul de scutire pentru întreprinderile mici (prevăzut la art.310 din *Codul fiscal*).

În ceea ce privește informațiile înscrise eronat în formularele fiscale utilizate pentru administrarea TVA, acestea sunt corectate prin metode diferite și în termene diferite, impuse de prevederile legale în vigoare.

Totodată, neîndeplinirea obligațiilor de depunere a declarațiilor fiscale utilizate pentru gestionarea TVA este sancționată în mod diferit, potrivit prevederilor *Codului de procedură fiscală*.

Referitor la declararea informațiilor privind taxa pe valoarea adăugată în scopul stabilirii TVA de plată/de rambursat (formularul 300 „*Decont de taxă pe valoarea adăugată*”), precizăm că sistemul

declarativ este în concordanță cu directivele și regulamentele europene în domeniu.

Mai mult, în cadrul instituțiilor europene se află în dezbatere un proiect de directivă pentru modificarea *Directivei 2006/112/CE*, care propune o declarație standard privind TVA.

Considerăm că actualul sistem declarativ pentru administrarea taxei pe valoarea adăugată, elaborat în acord cu practicile europene, este cunoscut și utilizat de contribuabili încă de la data aderării României la Uniunea Europeană, modificarea substanțială a acestui sistem putând genera o rezistență la schimbare a contribuabililor.

Prin urmare, având în vedere că România, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, și-a asumat prin Tratatul de aderare obligația de a respecta *acquis-ul comunitar* în domeniu, a cărei componentă principală este reprezentată de *Directiva TVA*, menționăm că instituirea unui alt sistem de declarare a TVA decât cel prevăzut de *Directiva TVA*, ar contraveni regulilor sistemului comun al TVA și ar reprezenta o încălcare a *acquis-ului comunitar*.

c) Din perspectiva accizelor, care fac obiectul Titlului VIII – *Accize și alte taxe speciale*, din punct de vedere al impunerii/plății, obligațiile plătitorilor de accize sunt reprezentate de depunerea următoarelor declarații:

- Declarația de accize (Declarația 100) – lunar;
- Decont privind accizele (Declarația 120) – anual.

Declarația de accize (Declarația 100) este utilizată în scopul declarării și plății accizelor și se depune pentru fiecare perioadă fiscală (regula generală este luna) de către persoanele înregistrate ca plătitori de accize, conform art.344 din *Codul fiscal*.

Decontul privind accizele (Declarația 120) se depune anual și are scopul de a determina punctual suma totală a accizelor datorată la bugetul de stat într-un an, evidențiindu-se deducerile din accize, cum ar fi contravaloarea marcajelor aplicate produselor accizabile ce se suportă din valoarea accizei.

De asemenea, din perspectiva legislației în domeniul accizelor, precizăm că operatorii economici care desfășoară activități cu produse accizabile, au obligația depunerii și a unor declarații informative, circumstanțiate pe categorii de operatori economici în funcție de specificul activității cu produse accizabile.

Numărul și frecvența depunerii declarațiilor informative sunt determinate de caracteristicile și complexitatea regimului fiscal din domeniul accizelor, domeniu cu risc fiscal ridicat care necesită supravegherea mișcării produselor accizabile pe tot lanțul tranzacțional de către organele competente din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Obligativitatea depunerii acestor declarații informative, determinată de specificul activității operatorilor economici, face parte din ansamblul acțiunilor desfășurate de organele competente cu atribuții în verificarea, autorizarea, supravegherea producției, deținerii și importului produselor accizabile și respectiv supravegherea mișcării acestor produse pe teritoriul național.

Astfel, complexitatea unei declarații este influențată în mare măsură de caracteristicile și complexitatea sistemului de impozitare utilizat, iar reducerea numărului de formulare în condițiile menținerii obligațiilor declarative stabilite prin lege, are tendința de a conduce la creșterea gradului de complexitate a formularelor și, pe cale de consecință, la creșterea dificultății completării formularelor de către contribuabili, precum și la creșterea numărului de erori de completare.

Mai mult, impunerea unei declarații fiscale unice necesită un proces amplu de corelare din punct de vedere legislativ, procedural și tehnic.

Totodată, considerăm că pentru depunerea declarațiilor trebuie să se aibă în vedere următoarele aspecte:

- Simplificarea sistemului declarativ este limitată de complexitatea sistemului de impozitare reglementat prin dispozițiile *Codului fiscal*.

Astfel, deși numărul de formulare nu este într-o legătură directă cu numărul de obligații fiscale de declarare prevăzut de *Codul fiscal*, totuși este influențat de tipul obligațiilor declarative și de numărul acestora (de ex.: obligația de a depune declarații de impunere sau declarații informative, perioada fiscală stabilită de lege pentru îndeplinirea obligației declarative etc.).

- Evitarea comasării declarațiilor de impunere și a declarațiilor informative, având în vedere rolul diferit al acestora în procesul de administrare fiscală:

- a) declarația de impunere, prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală reprezintă titlu de creanță și pe baza acesteia se colectează sumele datorate bugetului de stat;

b) declarațiile informative cuprind mai multe informații decât declarația de impunere și se utilizează în scop de verificare, neavând un rol direct în colectarea creanțelor fiscale.

- În general, obligațiile declarative sunt mai ușor îndeplinite de către contribuabili, cu cât fiecare formular este conceput astfel încât să se adreseze nevoilor specifice ale fiecărei categorii de contribuabili.

d) Din perspectiva impozitului pe venit, a contribuțiilor sociale obligatorii, precum și a impozitului pe veniturile obținute din România de persoanele nerezidente, reglementate în cadrul *Titlului IV – Impozit pe venit*, învederăm că tipurile de obligații care fac obiectul "*declarației unice*" prevăzute de propunerea legislativă sunt obligații fiscale distincte, guvernate de reguli distincte care, în opinia noastră, în acest moment nu pot fi cumulate în aceeași declarație fără a avea o restructurare/reșezare mai amplă a cadrului legal. În măsura în care proiectul de act normativ nu propune o reșezare a impozitelor și taxelor care fac obiectul "*declarației unice*", propunerea de reglementare este deficitară.

e) Din perspectiva impozitelor și taxelor locale

Impozitele și taxele locale sunt reglementate la *Titlul IX din Codul fiscal* și sunt următoarele: impozitul pe clădiri și taxa pe clădiri; impozitul pe teren și taxa pe teren; impozitul pe mijloacele de transport; taxa pentru eliberarea certificatelor, avizelor și autorizațiilor; taxa pentru folosirea mijloacelor de reclamă și publicitate; impozitul pe spectacole; taxele speciale; alte taxe locale.

În ceea ce privește declararea, precizăm că *Titlul IX din Codul fiscal* prevede, în mod distinct, termene de declarare și plată pentru fiecare impozit/taxă în parte.

Potrivit prevederilor alin.(1) al art.494 din *Codul fiscal*, impozitele și taxele locale, majorările de întârziere, precum și amenzile aferente acestora constituie integral venituri la bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale.

Totodată, *Titlul X¹ din Codul fiscal* reglementează impozitul special pe bunurile imobile și mobile de valoare mare, care nu se regăsește printre impozitele, taxele și contribuțiile menționate la alin.(1) al art.4 din inițiativa legislativă.

Drept urmare, în situația dată rezultă că sunt avute în vedere impozite care constituie venituri pentru bugete diferite, respectiv cu reguli de declarare distincte.

În plus, textul inițiativei legislative nu conține dispoziții tranzitorii pentru dividendele interimare cu privire la pct.1 și 2 al Art.I și nu respectă prevederile art. 4 din *Codul fiscal*.

3. Din perspectiva *Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, considerăm că era necesară analizarea definițiilor prevăzute la lit.b) și c) al art.3 din inițiativa legislativă, în scopul evitării unor neclarități, întrucât:

- în procedura fiscală, Agenția Națională de Administrare Fiscală și structurile sale teritoriale sunt definite¹ la pct.31 al art.1 din *Codul de procedură fiscală* ca fiind „organ fiscal central”;

- în ceea ce privește sintagma „contribuabil”, în sensul *Codului de procedură fiscală*, acesta este definit ca fiind orice persoană fizică, juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează, conform legii, impozite, taxe și contribuții sociale.

4. Mentionăm că, potrivit art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000*: „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. (...) Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.” Astfel, apreciem că este necesar ca initiatorul să reevalueze ansamblul normelor prezentei propuneri legislative prin raportare la cele mai sus precizate.

Potrivit art. 38 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000* : “Textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări.” Astfel, apreciem că era necesar să fie reevaluat textul de la art. 1 “(...) cu scopul simplificării obligațiilor declarative și

ART.1 pct.4 și 31 din *Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*

În înțelesul prezentului cod, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

4. contribuabil - orice persoană fizică, juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează, conform legii, impozite, taxe și contribuții sociale;

(...)

31. organ fiscal central - Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare A.N.A.F., prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate ale Ministerului Finanțelor Publice sau A.N.A.F.;

consolidării transparenței fiscale" prin raportare la prevederile de mai sus menționate.

5. Subliniem că, la art. 2 alin. (3) din inițiativa legislativă, se folosește sintagma „*obligatiile declarative speciale*", care apreciem că are caracter echivoc prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din *Constituție*². Astfel, apreciem că era necesar a se stabili care sunt obligațiile declarative speciale prin inserarea unei definiții ori prin reglementarea normei prin raportare la o normă de trimitere. Totodată, în ceea ce privește sintagma „*nu afectează*", apreciem că aceasta este, de asemenea, neclară întrucât nu rezultă care este intenția de reglementare.

6. Apreciam că norma de la art. 3 lit. c) din inițiativa legislativă, ar fi trebuit corelată cu cea de la art. 2 alin. (1), în sensul de a se clarifica dacă prin contribuabil se înțelege orice persoană juridică sau numai persoana juridică română.

7. Referitor la lit.f) a art.4 din inițiativa legislativă, se stabilește că declarația fiscală unică cuprinde, pe lângă impozitele și taxele administrate de ANAF, și impozitele și taxele locale, după cum s-a indicat și mai sus, iar impozitele și taxele care se datorează către bugetul local sunt administrate de organele fiscale locale, respectiv de structurile de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale.

În ceea ce privește includerea în declarația fiscală unică a informațiilor referitoare la impozite și taxe locale, precizăm că ANAF asigură administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor venituri bugetare date prin lege în competența sa, potrivit art. 4 din *Hotărârea Guvernului nr.520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare*.

Având în vedere că metoda comasării declarațiilor nu conduce, neapărat, la simplificarea reală a obligațiilor declarative ale persoanelor juridice, iar obligațiile declarative și frecvența depunerii acestora de către persoanele juridice sunt reglementate de *Codul fiscal*, rezultă că, pentru îndeplinirea măsurii, era necesară și corelarea cu actualele prevederi ale *Codului fiscal* și *Codului de procedură fiscală*.

² În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Totodată, menționăm că administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice.

Astfel, în dreptul administrativ, autonomia locală este definită ca fiind dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale la nivelul cărora sunt alese, treburile publice, în condițiile legii.

În consecință, considerăm că declararea impozitelor și taxelor locale care aparțin bugetului local, printr-o declarație unică care să se depună la ANAF poate să vină în contradicție cu *principiul autonomiei locale*, fapt pentru care nu este oportună includerea impozitelor și taxelor locale în cuprinsul declarației fiscale unice, împreună cu celelalte impozite, taxe și contribuții administrate de ANAF.

Totodată, referitor la alin. (2) al art 4 apreciem că, din rațiuni de asigurare a calității normei, în acord cu prevederile art.1 alin. (5) din *Constituție*, era necesar să se precizeze care este termenul în care va fi aprobat ordinul la care se face referire.

8. În ceea ce privește art. 5 din inițiativa legislativă, prin raportare la art. 11 privind implementarea legii, revine inițiatorului să analizeze, prin raportare la contextul național, în ce măsură implementarea prezentului proiect de act normativ poate fi realizată la 1 ianuarie 2026. În acest sens, precizăm că, potrivit art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*: "*Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. (...) (3) Proiectele de acte normative se supun spre adoptare însoțite de o expunere de motive, o notă de fundamentare sau un referat de aprobare, precum și de un studiu de impact, după caz. (4) Actele normative cu impact asupra domeniilor social, economic și de mediu, asupra bugetului general consolidat sau asupra legislației în vigoare sunt elaborate pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern.*".

9. Referitor la art. 6 alin. (2) din inițiativa legislativă, nu rezultă modalitatea prin care contribuabilii pot opta pentru depunerea anuală a declarației. În plus, în ceea ce privește art. 6 alin. (3), unde se menționează că declarațiile rectificative pot fi depuse până la împlinirea

termenului legal de prescripție, apreciem că norma este incertă, în sensul că nu rezultă la ce termen legal de prescripție se face referire. Menționăm că, potrivit art. 2517 din *Legea 287/2009 - Codul Civil*, termenul general de prescripție este de 3 ani, însă sunt reglementate și termene speciale de prescripție³. Or, în acest caz, norma nu distinge.

Mai mul decât atât, privitor la depunerea declarațiilor rectificative, prevăzută la alin.(3) al art.6, pentru care se reglementează că pot fi depuse până la împlinirea termenului legal de prescripție, rezultă că, la instituirea acestei reguli, analiza preliminară nu a ținut cont de prevederile art.105 din *Codul de procedură fiscală* care stabilește aceeași regulă generală de depunere a unor asemenea declarații, în plus, fiind stabilite și unele reguli cu privire la declarația în cauză, astfel:

(1) Declarația de impunere poate fi corectată de către contribuabil/plătitor pe perioada termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Declarația informativă poate fi corectată de către contribuabil/plătitor indiferent de perioada la care se referă.

(3) Declarațiile prevăzute la alin.(1) și (2) pot fi corectate prin depunerea unei declarații rectificative.

(4) În cazul taxei pe valoarea adăugată, corectarea erorilor din deconturile de taxă se realizează potrivit prevederilor *Codului fiscal*. Erorile materiale din decontul de taxă pe valoarea adăugată se corectează potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Declarația de impunere nu poate fi depusă și nu poate fi corectată după anularea rezervei verificării ulterioare.

(6) Prin excepție de la prevederile alin.(5), declarația de impunere poate fi depusă sau corectată după anularea rezervei verificării ulterioare în următoarele situații:

a) în situația în care corecția se datorează îndeplinirii sau neîndeplinirii unei condiții prevăzute de lege care impune corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente;

b) în situația în care, prin hotărâri judecătorești definitive, s-au stabilit în sarcina plătitorului obligații de plată reprezentând venituri sau diferențe de venituri către beneficiarii acestora ori plata unor sume sau acceptarea unor cheltuieli care generează modificarea bazei de

³ A se vedea, cu titlu de exemplu art. 2518-2521 din *Legea 287/2009 Codul Civil*

impozitare și a obligațiilor fiscale aferente unor perioade pentru care s-a anulat rezerva verificării ulterioare.

(7) În situațiile prevăzute la alin. (6), contribuabilul/plătitorul trebuie să menționeze în declarația de impunere depusă sau rectificată temeiul legal pentru depunerea ori corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente.

(8) În situația în care în timpul inspecției fiscale contribuabilul/plătitorul depune sau corectează declarația de impunere aferentă perioadelor și creanțelor fiscale ce fac obiectul inspecției fiscale, aceasta nu va fi luată în considerare de organul fiscal.

Astfel, din punct de vedere tehnic, se poate avea în vedere stabilirea unei reguli care să reglementeze faptul că declarația rectificativă se depune în condițiile art.105 din *Codul de procedură fiscală*.

10. La art. 8 alin. (2) și alin. (3) din inițiativa legislativă, apreciem că era necesar să se prevadă care este modalitatea prin care se va confirma primirea declarațiilor, respectiv neconcordanțele identificate.

11. În ceea ce privește modalitatea de reglementare art. 9 din inițiativa legislativă, privind contravențiile, supunem atenției considerentele reținute de Curtea Constituțională a României în *Decizia nr. 152/2020*, care pot deveni aplicabile și în ipoteza de față: „*Normele prin care sunt stabilite contravenții trebuie să indice în mod clar și neechivoc obiectul material al acestora în chiar cuprinsul normei legale sau acesta trebuie să poată fi identificat cu ușurință, prin trimiterea la un alt act normativ cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței contravenției. Aceeași decizie precizează că obiectul material trebuie să poată fi identificat cu ușurință și că "Norma trebuie redactată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, astfel încât să fie apt să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care ar putea rezulta din săvârșirea unei anumite fapte. Altfel spus, legea trebuie să definească în mod clar contravențiile și sancțiunile aplicabile, fiind necesar ca destinatarul normei să cunoască din însuși textul normei juridice aplicabile care sunt actele, faptele sau omisiunile ce pot angaja răspunderea sa contravențională."*

Astfel, observăm că modalitatea de reglementare a contravențiilor este lacunară, ca de exemplu:

a) în cazul lit. b), apreciem că era necesar să se precizeze care „*date incorecte*” sunt avute în vedere, în sensul că s-ar putea considera ca fiind disproporționată aplicarea unei contravenții în cazul unor erori ce nu au impact asupra obligațiilor fiscale ale contribuabilului, în sensul că respectiva eroare nu aduce prejudicii bugetului de stat;

b) la lit. c) și lit. d), apreciem că era necesar a se preciza care activitate poate fi considerată „*refuz*” ori o „*împiedicare*” a controlului fiscal. Astfel, norma nu distinge situațiile în care refuzul prezentării anumitor documente ar putea fi justificată prin raportare la alte obligații legale ale contribuabilului, precum și care sunt criteriile pe baza cărora un document va putea fi considerat drept „*justificativ*” sau nu.

În plus, era necesară reglementarea unui termen de intrare în vigoare, conform art. 4 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, precum și stabilirea persoanelor care urmează să aibă calitatea de agenți constatatori, conform art. 15 alin. (1) din aceeași ordonanță. În acest sens, apreciem că era necesar ca prevederile art. 4 alin. (1) și (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001* să se coreleze cu cele din art. 11 ale prezentei propuneri legislative.

12. Cu privire la art. 10 alin. (2) din inițiativa legislativă, unde se prevede că: „*Aplicarea sancțiunilor nu înlătură răspunderea (...) penală*”, menționăm că, potrivit art. 1 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*: „*Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală.*” Or, potrivit art. 13 din *Legea nr. 24/2000*: „*Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune (...)*”.

13. În ceea ce privește modalitatea de reglementare a art. 11 a inițiativei legislative, observăm că se face referire fie la „*publicarea prezentei legi*”, fie la „*intrarea în vigoare*”, ceea ce ar putea fi de natură a crea dificultăți de aplicare în practică.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Gavril-Ilie BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin - Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților